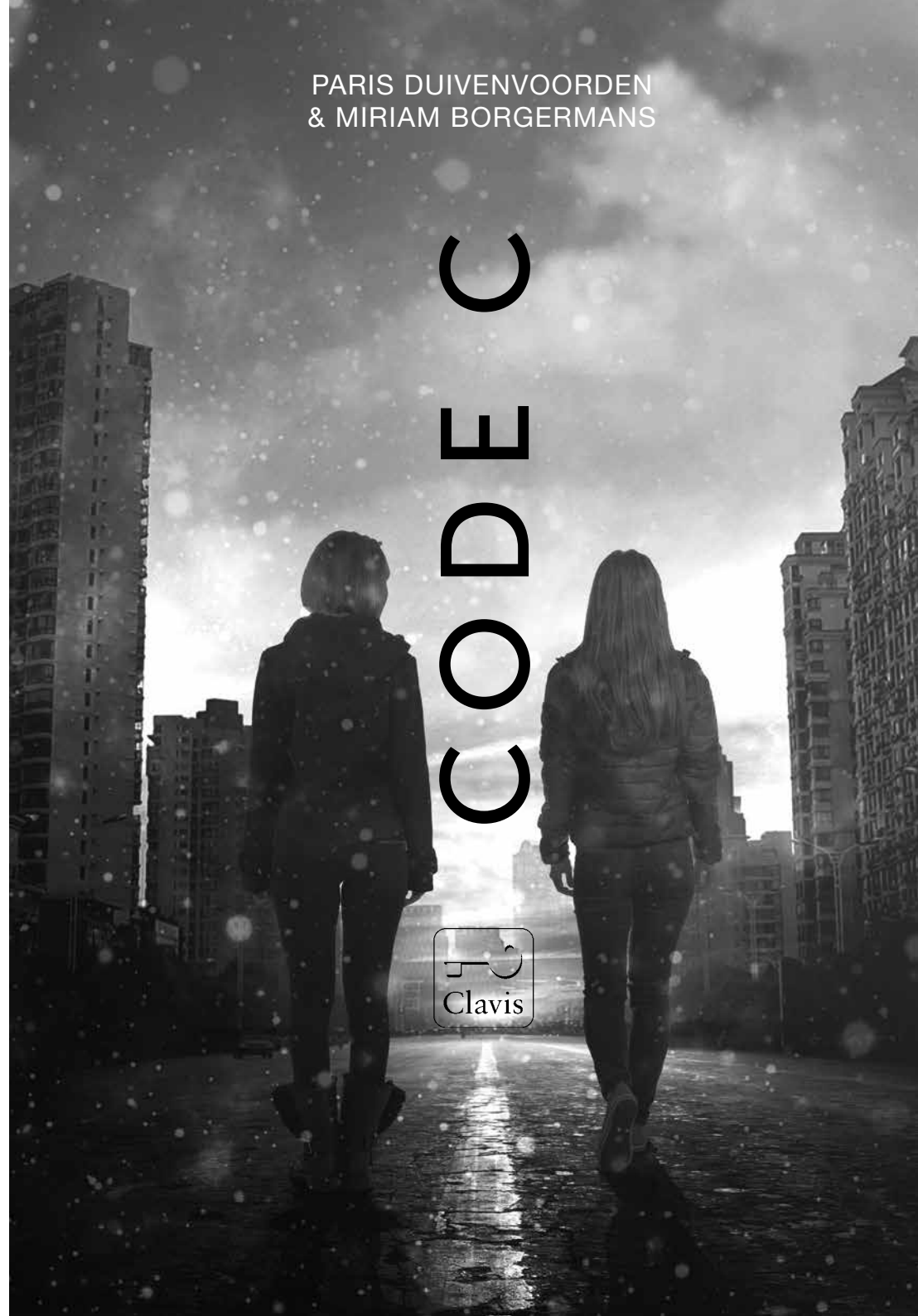

CODE C

PARIS DUIVENVOORDEN
& MIRIAM BORGERMANS

CODE C

PROLOOG, 7 JAAR EERDER

‘Code C’

‘Wat begon met twee meter afstand houden, alle winkels inclusief supermarkten sluiten en contact tussen mensen zo veel mogelijk verbieden, is nu een heel andere richting uit gegaan. Drie maanden na de moord op de president door demonstranten zullen de nieuwe verkiezingen ...’

De stem van de verslaggever sterft weg. Het lijkt alsof hij iets in zijn oortje hoort. Zijn gezicht betreft tot er alleen pure angst op staat te lezen. Dit is de blik – doodsangst – waar later miljoenen mensen aan zullen terugdenken, de blik die de toekomst voorspelde. Met trillende hand duwt hij zijn bril verder op zijn neus en kijkt verbijsterd in de camera.

‘Nee, nee,’ mompelt hij. ‘Beste kijkers, de overheid is gevallen.’

Dan barst hij in tranen uit. ‘En ...’ vervolgt hij trillend. ‘Er komt geen nieuwe president. Het is vanaf nu ... ieder voor zich.’

Paris Duivenvoorden & Miriam Borgermans
Code C
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: virus, overleven, familie
NUR 285
ISBN 978 90 448 4678 2
D/2022/4124/193
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

1 HARPER

'C1 = de wetenschappers die de Ziekte ontworpen hebben.'

'Code 7. Ik herhaal: Code 7,' klinkt het kordaat in mijn oor.

'Begrepen, over,' antwoord ik kalm.

Ik duik direct een van de slaapkamers in. Code 7, een Besmette. Ik hoor voetstappen op de gang. Een stem. Ik hoor haar praten, maar ik kan niet verstaan wat er gezegd wordt. De C7 komt dichterbij.

Verdomme. Ik zit in de val. Ik draai wanhopig rond en scan de ruimte. Geen raam, geen andere deur en niets om me achter te verstoppen.

'Verlaat het huis,' beveelt de stem in mijn oortje.

In mijn hoofd ga ik mijn lijst met noodoplossingen na en vergelijk ze met het bevel.

'Ik kan niet langs Code 7 vluchten,' fluister ik. 'Ik zit in de val.'

'Vlucht erlangs,' zegt de stem. 'Desnoods sla je de C7 bewusteloos. Jij bent belangrijker.'

'Word ik dan wel weer toegelaten?' zeg ik.

'Ja,' zegt de stem. Ik hoor de aarzeling, waardoor ik ga aarzelen.

'Doe het, Harper. κT3 heeft toestemming gegeven,' zegt de stem dan zekerder. 'Je bent te belangrijk voor je team. Maak zo min mogelijk contact met de C7. Schiet op, er is niet veel tijd meer.'

'Begrepen,' fluister ik. 'Over.'

Ik kom meteen in actie; ik trap de deur open en zie de C7 in de

gang staan. Ik kijk recht in haar onschuldige blauwe ogen.

'Sorry,' fluister ik.

Dan sla ik. Het is een tactische slag tegen haar slaap. Precies hard genoeg dat ze de komende tijd niet wakker wordt, maar zonder blijvende schade te veroorzaken. Ik laat haar op de grond liggen. Ik mag haar niet helpen. Ik kan niet eens haar blonde haren uit haar gezicht vegen, of haar jurk een beetje fatsoeneren. Ik mag haar niet aanraken. Niet meer dan ik al gedaan heb.

'C7 is bewusteloos, ik verlaat nu het gebouw. Over,' rapporteer ik.

Ik open de voordeur, ren de trappen af en sprint het flatgebouw uit. De verlaten kamers maken plaats voor een verlaten en vervallen buurt. De gebouwen die niet nog ingestort zijn, lijken dat elk moment te kunnen doen.

Buiten gun ik mezelf geen pauze en ren door. Ons busje komt aanrijden en als een van de deuren wordt opengeschoven, spring ik erin en beland hijgend op een stoel. Vier paar ogen kijken me nieuwsgierig aan, inclusief die van de chauffeur.

'Was ze besmet?' vraagt Ivan. Zelfs als hij zit, torent hij nog boven me uit. Hij zit zo ver van me af als hij kan.

'Ben je misselijk? Heb je moeite met ademen? Keelpijn?' somt Zoë de symptomen op. Haar groene ogen kijken me bezorgd aan.

Ik schud mijn hoofd.

'Heeft haar enkel het Teken?' vraagt Sam, de chauffeur. Hij kijkt angstig en plukt zenuwachtig aan zijn goudblonde haar. Ik weet dat hij dit werk alleen maar doet om zijn zusje en zichzelf te kunnen onderhouden.

Ik trek mijn schoenen en sokken uit. Mijn linkerenkel vertoont geen blauwe plek. Daarna onderwerp ik mijn rechterenkel aan een grondige inspectie.

‘Ik zie niets,’ zeg ik en ik haal diep adem.

‘Zoë, kun je het ook even checken?’ vraagt Sam.

Zoë pakt handschoenen uit haar jaszak en trekt ze aan. Daarna legt ze mijn enkels op haar schoot. Ze slaat geen plekje over en schijnt er zelfs met speciaal licht op.

‘Ik zie niets. Volgens mij is ze gezond.’

‘Hoeveel contact heb je met de C7 gehad?’ vraagt Ivan snel. Hij haalt een hand door zijn krullende haar en kijkt kort naar zijn reflectie in het raam. IJdel als altijd.

‘Eh ... minimaal.’ In gedachten ga ik het voorval op de gang na. ‘Alleen mijn hand heeft haar slaap geraakt.’

‘Heeft de C7 jou aangeraakt?’ gaat Ivan zakelijk verder.

‘Nee, en ze heeft ook niet gehoest,’ antwoord ik naar waarheid.

‘Heb je de brieven mee kunnen nemen?’ vraagt Zoë.

‘Uiteraard,’ zeg ik met een glimlach. Ik pak het doosje uit mijn rugzak. ‘Alsjeblieft.’

Zoë bestudeert het houten doosje zonder het te openen. Zoë is de snuggerste onderzoeker hier, en zowat de slimste inwoner van heel Wagon.

‘Het lab zal er blij mee zijn,’ zegt Ivan. Hij gaat wat ontspannener zitten, niet meer zo ver mogelijk van mij af.

‘Missie volbracht!’ zegt Dave en het klinkt opgelucht. Zijn bruine haar valt voor zijn ogen en hij veegt het meteen weer uit zijn gezicht.

‘Nog steeds geen Teken?’ vraagt Zoë aan mij.

Nogmaals bekijk ik mijn enkels. ‘Nee,’ antwoord ik. ‘Niets te zien. Moet ik in quarantaine?’

‘Hm,’ zegt Zoë. ‘Als je besmet was, zou het al zichtbaar moeten zijn. Ik weet niet of je de Ziekte hebt, maar ik denk dat een week voor

de zekerheid wel veilig zou zijn. We kunnen niet nog meer mensen verliezen, Harper. De halve stad is al leeg.’

‘Negentig procent van de mensheid is dood,’ zegt Dave bruusk.

‘Dat is een schatting,’ zegt Ivan meteen. Ivan is zo’n persoon die je verbetert als je ‘90’ zegt in plaats van ‘89,99’. Nors gaat hij verder: ‘Baseer je op wat we *wel* weten. We hebben geen contact met het Verenigd Koninkrijk, een groot deel van Europa, Nieuw-Zeeland en veel eilanden. We weten amper iets. Voor hetzelfde geld is Europa grotendeels herbouwd.’

‘Dat weet ik,’ zegt Dave en hij grinnikt. ‘Ik zit niet in een van die klasjes waaraan je lesgeeft.’

‘Nietsdoen is niets voor mij,’ zeg ik.

Ik wil niet in quarantaine. Quarantaine is naar.

‘Je kunt wel een week rust gebruiken,’ zegt Zoë op een meelevende toon die me irriteert.

‘Ik dacht dat je aan *mijn* kant stond,’ zeg ik.

Ik bedoel het als grapje, maar het komt duidelijk niet zo over, want Zoë antwoordt: ‘Dat doe ik ook. Je moet je eens in mij inleven.’

‘Sorry, het was maar een grapje,’ reageer ik snel.

‘Maar ik meen het wel,’ zegt Zoë. ‘Ik ga je in quarantaine zetten. Je hebt rust nodig en we kunnen het ons niet veroorloven om je te verliezen.’ Ze werpt een blik op mijn enkels. ‘Eerlijk gezegd denk ik niet dat je ziek bent, want anders had het Teken al op je enkels moeten staan.’

‘Oké, prima,’ zeg ik, en ik zucht. ‘Maar als jullie een belangrijke missie krijgen, wil ik wel mee.’

‘Om de eer op te strijken, zeker,’ zegt Ivan, waarna hij zijn gezicht meteen weer straktrekt. ‘Ben je nog obstakels tegengekomen tijdens de missie?’

‘Nee, alleen de C7,’ antwoord ik. ‘Hebben jullie nog moeilijkheden gehad?’

Ivan frons. ‘Een groepje C7’s. Het is onverantwoord dat ze gevluucht zijn. Binnen drie weken zijn ze dood. In die tijd kunnen ze alleen maar andere mensen besmetten. Waarom geven ze zich niet gewoon over?’

‘Iedereen denkt dat ze anders zijn,’ zegt Zoë. ‘Dat zij *wel* een kans hebben.’

‘Maar wat willen ze dan?’ vraagt Ivan, terwijl hij met zijn handen drukke gebaren maakt, zoals hij wel vaker doet. ‘Willen ze de laatste drie weken van hun leven op hun wenken bediend worden? Laatst was er een groepje dat de stad in brand probeerde te steken. Dat is gevaarlijk. We moeten hen wel doden. Ze worden waarschijnlijk geholpen door de Dust Angels.’

‘Wat deden de C7’s bij jullie?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Ze hielden alleen een spandoek omhoog waarop ze om eten smeekten,’ zegt Dave. ‘Ze waren al in een vergevorderd stadium van de Ziekte. Hun gezichten zaten al vol blauwe plekken, eentje viel zelfs neer. Geen idee of hij dood was of alleen bewusteloos.’

‘Ik weet dat het hun eigen schuld is, maar het is wel sneu,’ zeg ik.

‘Een vrouw sprong op de bus en smeekte om medische verzorging,’ zegt Ivan. ‘We doen wat we kunnen. Wat verwachten ze? Tot we een medicijn hebben, kunnen C7’s gewoon niet in de stad blijven.’

‘Precies,’ knikt Dave.

De rest van de rit zwijgen we. Pas als we het grote bord met WA G ON erop boven de ingang van de stad zien, zegt Ivan: ‘Eerst langs de quarantainestraat.’

‘En wij dan?’ vraagt Zoë. ‘Als Harper een C10 is, zijn wij een C15.’

‘Een Code 10 moet opgenomen worden en een Code 15 ...’ Dave zucht. ‘... ook.’

‘Dus laten we ons allemaal opnemen, of niemand?’ vraag ik. ‘Trouwens, Zoë heeft mij aangeraakt, dus zij is een gevalletje C14.’

‘We zijn *Team 3*,’ zegt Dave.

‘Dat maakt ons niet minder besmettelijk,’ protesteert Zoë.

‘Ho even,’ zeg ik. ‘Jullie hadden er geen probleem mee om mij weg te stoppen, maar als jullie zelf in quarantaine moeten, is dat wel moeilijk?’

Na een korte stilte zegt Zoë: ‘Harper heeft gelijk. We moeten eerlijk zijn. Wij moeten ook in quarantaine. Ze moeten het maar een weekje zonder ons doen.’

Omdat niemand als een C8 bestempeld wil worden, geven ze ten slotte allemaal met tegenzin toe. Een C8 is het ergste wat je kunt zijn: iemand die weet dat hij de Ziekte heeft of kan hebben, maar doet alsof hij gezond is.